

ΜΠΕΡΡΥ ΝΑΧΜΙΑΣ

Κραυγή για το αύριο

Επιμέλεια-Επίμετρο: Οντέτ Βαρών-Βασάρ, α΄ έκδοση Οκτώβριος 2020

Εκδόσεις ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Η μαρτυρία της Μπέρρυς Ναχμίας για τη σύλληψη, την εκτόπιση και τον εγκλεισμό της στο στρατόπεδο εξόντωσης Άουσβιτς-Μπιρκενάου υπήρξε μία από τις πρώτες μαρτυρίες επιζώντων που εκδόθηκαν στην Ελλάδα. Είναι η πρώτη από τις ελάχιστες μαρτυρίες γυναικών που επέστρεψαν στην Ελλάδα και είχαν το σθένος να καταγράψουν την ακραία φρίκη που βίωσαν στο στρατόπεδο στο οποίο εξοντώθηκαν σχεδόν ένα εκατομμύριο Εβραίοι απ΄ όλη την Ευρώπη.

Μετά από μια εισαγωγή για τα παιδικά κι εφηβικά της χρόνια στην Καστοριά, η συγγραφέας αφηγείται την εκτόπιση και τον δεκάμηνο εγκλεισμό της στο στρατόπεδο του Μπιρκενάου, όπου χάθηκαν όλοι οι δικοί της, τις πορείες θανάτου και τα άλλα ναζιστικά στρατόπεδα όπου υπήρξε κρατούμενη, τέλος την οδύσσεια της επιστροφής της στην Ελλάδα, μέσα από μια ρημαγμένη Ευρώπη, το καλοκαίρι του '45. Ο αναγνώστης παρακολουθεί την πορεία μιας άπραγης κοπέλας από μια μικρή επαρχιακή πόλη, που βρέθηκε αντιμέτωπη με την πιο απάνθρωπη συνθήκη, την εμπειρία του Άουσβιτς, και τα ανεξάντλητα αποθέματα δύναμης που ανέσυρε από μέσα της για να επιβιώσει.

Τη νέα, αναθεωρημένη έκδοση επιμελήθηκε η ιστορικός Οντέτ Βαρών-Βασάρ, που υπογράφει και το εκτενές επίμετρο στο οποίο αναδεικνύεται η προσωπικότητα και η δράση της Μπέρρυς Ναχμίας και η ξεχωριστή προσφορά της στην υπόθεση της μνήμης του Ολοκαυτώματος την περίοδο ακριβώς που αυτή αναδύεται και συγκροτείται στην Ελλάδα.

Η Μπέρρυ Ναχμίας (1924-2013) γεννήθηκε στην Καστοριά από σεφαραδίτες γονείς. Είκοσι χρονών γνώρισε μαζί με όλη την εβραϊκή κοινότητα της πόλης της την εκτόπιση από τους Γερμανούς στο στρατόπεδο του Άουσβιτς-Μπιρκενάου. Η εξόντωση της εβραϊκής κοινότητας της Καστοριάς υπήρξε ολοσχερής, τριάντα πέντε μόνον άτομα επέστρεψαν από τα χίλια που εκτοπίστηκαν. Η Μπέρρυ, που έχασε όλη της την οικογένεια, τους συγγενείς και τους φίλους, επέζησε. Θα μοιραστεί με την ξαδέλφη της Γκίτα Ζαχαρία τις τρομερές πορείες θανάτου, την παραμονή στο Ράβενσμπρουκ και σε άλλα μικρότερα στρατόπεδα συγκέντρωσης και την απελευθέρωση στο Μάλχοβ στις 4 Μαΐου του 1945, για να επιστρέψει μετά από τρομερές περιπέτειες στην Ελλάδα το καλοκαίρι του '45.

Παρά τις τεράστιες δυσκολίες, έχτισε μια νέα ζωή, παντρεύτηκε κι έκανε δύο παιδιά. Μετά από ένα σύντομο διάστημα στη Θεσσαλονίκη, η οικογένεια ήρθε στην Αθήνα το 1953, όπου έζησε ως τον θάνατό της (2013). Μετά από τέσσερις περίπου δεκαετίες σιωπής, άρχισε να βυθίζεται στη μνήμη του στρατοπέδου και να την επεξεργάζεται, ώσπου το 1989 εξέδωσε το βιβλίο της Κραυγή για το αύριο. Στη συνέχεια, αφοσιώθηκε στην υπόθεση της μνήμης του Ολοκαυτώματος μέσα από μια πολυσχιδή δράση που κράτησε ως το τέλος της ζωής της. Υπήρξε Πρόεδρος της «Ένωσης Ομήρων Ισραηλιτών Ελλάδας» για πάνω από είκοσι χρόνια και ήταν εξαιρετικά δραστήρια.

ΠΗΓΗ: [ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ](#)